

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupeného Mgr. Patrikem Bauerem, advokátem se sídlem Chelčického 97/1, 430 01 Chomutov, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16. května 2013, čj. 14376-2/2013-900000-304.6,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Dne 6. listopadu 2012 provedli pracovníci celního úřadu kontrolu vozidla, jehož řidičem byl žalobce; přitom zjistili, že v prostorách vozidla žalobce přepravoval 2000 litrů minerálního oleje bez dokladů prokazujících jeho zdanění. Na základě této skutečnosti vydal Celní úřad pro Karlovarský kraj dne 7. listopadu 2012 rozhodnutí o zajištění těchto výrobků. Následně celní úřad v dané věci zahájil řízení a dne 17. ledna 2013 rozhodl o propadnutí předmětných výrobků. Proti rozhodnutí celního úřadu se žalobce odvolal; jeho odvolání žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť ho považuje za právně i věcně vadné. Předně namítá, že minerální olej nakoupil a přepravoval výhradně pro vlastní potřebu, za účelem otopu svého domu. To od počátku řízení prokazoval jednak dokladem o prodeji a jednak skutečností, že se jednalo o barvený minerální olej. Správce daně se však těmito argumenty nezabýval.

Rovněž procesní postup vedeného řízení žalobce považuje za právně vadný. Celní úřad řízení zahájil podle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních; dle něho pak rovněž

vypracoval protokol o zajištění vybraných výrobků. Tento protokol však nesplňuje formu předepsanou zákonem o spotřebních daních a měl být vyhotoven ve smyslu § 60 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Obdobně je tomu v případě protokolu o podaném vysvětlení, neboť měl být vydán v souladu s daňovým řádem (ve smyslu § 320 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona).

Při místním šetření správce daně nerespektoval § 80 až § 84 daňového řádu. Konkrétně nesplnil povinnost vyjádřenou v § 83 odst. 3 daňového řádu, neboť v rámci šetření nepředal stejnopis protokolu spolu s rozhodnutím o zajištění. Místo toho vydal rozhodnutí o zajištění ve lhůtě stanovené zákonem o spotřebních daních, jež je pro správce daně výhodnější.

Žalobce rovněž nesouhlasí s výkladem žalovaného, který dané řízení považuje za daňové. Naopak se domnívá, že řízení o zajištění vybraných výrobků dle zákona o spotřebních daních nepodléhá daňovému řádu (kromě shora uvedených institutů). V závěru rozhodnutí žalovaný uvádí, že žalobce je pachatelem projednávaného správního deliktu, ovšem v předcházejícím řízení nebyly splněny hmotněprávní ani procesněprávní požadavky pro vedení řízení o správním deliktu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě stran první námitky odkazuje na § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, podle něhož je plátcem mj. fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o výrobky určené pro vlastní potřebu. Podle odst. 5 téhož ustanovení se přitom za množství vybraných výrobků určené pro osobní potřebu považuje množství, které nepřesahuje u minerálních olejů množství dopravované v běžných nádržích zvýšené o 20 litrů. Dále podle § 32 odst. 2 zákona o spotřebních daních při posouzení, zda jsou vybrané výrobky určeny pro podnikání nebo pro osobní potřebu, vezme celní úřad v úvahu zejména skutečnost, zda je fyzická osoba podnikatelem, z jakých důvodů výrobky nabyla, místo, kde se výrobky nacházejí, způsob dopravy, doklady k výrobkům a jejich množství a povahu. Z těchto důvodů dospěl žalovaný k závěru, že předmětné výrobky (2000 litrů minerálního oleje) nelze považovat za výrobky určené pro osobní potřebu, a proto se dále nezabýval otázkou, zda se jedná o barvené výrobky určené pro otop. Toto posouzení totiž nemohlo mít vliv na výrok napadeného rozhodnutí.

K procesním námitkám žalovaný uvádí, že podle § 4 daňového řádu se daňový řád nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, neupravuje-li jiný zákon správu daní jinak. Vzhledem k tomu, že zákon o spotřebních daních neobsahuje vlastní úpravu místního šetření, provedl celní úřad místní šetření dle § 80 daňového řádu. Při zajištění vybraných výrobků již ovšem postupoval podle zákona o spotřebních daních, neboť tento zákon obsahuje speciální úpravu v § 42 odst. 1 a 2. Ze stejného důvodu vydal rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků ve lhůtě uvedené v § 42a odst. 2 zákona o spotřebních daních, nikoliv dle § 83 daňového řádu. Tento postup plně respektuje zásady uvedené v § 5 daňového řádu a rovněž zásadu *lex specialis derogat legi generali*.

Ohledně námitky týkající se protokolu o podaném vysvětlení žalovaný připouští, že se správce daně dopustil procesního pochybení. Daný protokol měl totiž s ohledem na § 320 celního zákona povinnost sepsat v souladu s daňovým řádem, nikoliv celním zákonem. Přesto se domnívá, že tato okolnost nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť nemohla ovlivnit samotný výsledek řízení a žalobce měl možnost během celého řízení uskutečňovat svá procesní práva. Tento postup byl nadto konzumován rozhodnutím o propadnutí vybraných výrobků.

Žalovaný dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. prosince 2011, sp. zn. 7 Afs 51/2011, týkající se zajištění podle § 42 a § 115 zákona o spotřebních daních; podle něho mnohdy není v silách kontrolního orgánu, aby zjistil s naprostou jistotou a ve všech detailech, že došlo k porušení zákona, ale toto zjištění postačí pouze s určitou mírou pravděpodobnosti a někdy jen v základních rysech. Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgán postupoval v daném případě tak, jak nejlépe postupovat mohl.

Žalovaný uzavírá, že pokud žalobce v závěru rozhodnutí označil za pachatele správního deliktu, jednalo se o zřejmou chybu ve psaní; z výroku i odůvodnění rozhodnutí nepochybně vyplývá, že dané řízení nemělo charakter řízení o správním deliktu.

Žaloba není důvodná.

Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je plátcem daně „*právnícká nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně;...*“

Ze správního spisu vyplynulo (ostatně sám žalobce netvrdí opak), že žalobce neprokázal ve smyslu tohoto ustanovení, že přepravoval zdaněné výrobky nebo že by tyto výrobky nabytí oprávněně bez daně. Při kontrole sice předložil doklad o koupi minerálních olejů, ten ovšem nesplňoval náležitosti stanovené v § 5 a § 51 zákona o spotřebních daních. Soud se proto dále zabýval otázkou, zda lze dané výrobky v souladu s tvrzením žalobce považovat za výrobky určené pro vlastní potřebu.

Dle § 32 odst. 1 zákona o spotřebních daních „*vybrané výrobky, které byly uvedeny do volného daňového oběhu v jiném členském státě a které fyzické osoby nabyly v tomto členském státě pro osobní spotřebu a jsou jimi dopravované na daňové území České republiky, jsou osvobozeny od daně...*“

Pro účely tohoto ustanovení se za množství vybraných výrobků pro osobní spotřebu pro účely tohoto ustanovení považuje množství uvedené v § 4 odst. 5.

Ustanovení § 4 odst. 5 písm. a) zákona o spotřebních daních považuje za množství vybraných výrobků pro osobní spotřebu množství, které nepřesahuje u minerálních olejů množství dopravované v běžných nádržích zvýšené o 20 l. Toto ustanovení obsahuje zákonný odkaz na § 63 odst. 2 zákona o spotřebních daních, jež definuje pro účely tohoto zákona pojem „běžná nádrž“.

Ze správního spisu a z rozhodnutí vyplývá, že žalobce přepravoval množství minerálních olejů (2000 l), které přesahuje povolené množství stanovené v § 4 odst. 5 zákona o spotřebních daních. Z tohoto důvodu správce daně ani žalovaný dále nezkoumali, zda se jednalo o výrobky určené pro vlastní spotřebu (tj. nezabývali se otázkou, zda se jednalo o výrobky určené pro otop či výrobky barvené ve smyslu směrnice Rady č. 95/60/ES ze dne 27. listopadu 1995). Tato případná zjištění totiž nemohla mít vliv na výrok napadeného rozhodnutí, který vyplynul z výše citovaných ustanovení zákona o spotřebních daních. Zákon o spotřebních daních nadto transponuje do českého právního řádu směrnici Rady č. 2008/118/ES ze dne 16. prosince 2008, podle níž daňová povinnost ke spotřební dani vzniká v členském státě spotřeby při nabytí minerálních olejů, jsou-li tyto výrobky přepravovány soukromou osobou neobvyklým způsobem (viz její čl. 32 odst. 4). Pro účely tohoto odstavce se „přepřavou neobvyklým způsobem“ rozumí přeprava kapalných topných produktů jiná než cisternovými vozidly použitými jménem oborových hospodářských subjektů.

Rovněž nelze souhlasit s námitkou, že se správce daně ani žalovaný nevypořádali s výše uvedeným tvrzením žalobce, že se jednalo o produkty určené pro vlastní spotřebu. Žalovaný se na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí těmito argumenty zabývá a rovněž zdůvodňuje, proč k nim nepřihlédl. Stejnou úvahu provedl správce daně na str. 3 a 4 rozhodnutí prvního stupně.

Soud se dále zabýval namítanou nezákonností procesního postupu správce daně. Podle § 4 daňového řádu se „*tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, neupravuje-li jiný zákon správu daní jinak*“. Toto ustanovení tedy vyjadřuje subsidiární použití daňového řádu ve vztahu ke všem dalším zákonům upravujícím správu daní, mezi něž se řadí rovněž zákon o spotřebních daních.

Vzhledem k tomu, že zákon o spotřebních daních neobsahuje speciální úpravu místního šetření, zahájil správce daně místní šetření za účelem ověření zdanění vybraných výrobků dle § 80 daňového řádu (viz Protokol o místním šetření ze dne 6. listopadu 2012); řízení o zajištění výrobků provedl podle zákona o spotřebních daních, který obsahuje v § 42 speciální úpravu oproti daňovému řádu. Ze stejného důvodu správce daně vydal rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků podle § 42a odst. 2 zákona o spotřebních daních a ve lhůtě dle téhož ustanovení a nepostupoval přitom podle § 83 daňového řádu. V tomto smyslu nelze jeho postupu nic vytknout.

Protokoly o podaném vysvětlení a o zajištění vybraných výrobků měly být sepsány s ohledem na § 4 daňového řádu a § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona v souladu s daňovým řádem, ovšem žalobce netvrdí, že se tak nestalo: poukazuje pouze na to, že záhlaví protokolů obsahuje vždy jen odkaz na ustanovení speciálního předpisu (celního zákona či zákona o spotřebních daních), podle nějž orgán postupoval, nikoli též odkaz na to ustanovení daňového řádu (§ 60), které upravuje náležitosti protokolů o ústním jednání při správě daní. (Není zřejmé, co žalobce míní „*zákonem o spotřebních daních danou formou protokolů*“, protože zákon o spotřebních daních nijak neupravuje formální náležitosti protokolu – od toho je tu daňový řád jako obecný procesní předpis v oblasti správy daní.)

Není ovšem podstatné, zda celní úřad v záhlaví protokolů výslovně odkázal na příslušné ustanovení daňového řádu, ale jestli jím sepsané protokoly obsahují náležitosti vyžadované v § 60 daňového řádu. Podle soudu byly protokoly vypracovány řádně: je v nich uveden předmět, místo a čas jednání, označení správce daně a jednajících úředních osob, vylíčení průběhu jednání a případně i poučení o právech a povinnostech žalobce, a dále protokoly obsahují podpisy úředních osob i samotného žalobce. Žalobce tedy nebyl obsahem ani formou protokolů nikterak zkrácen na svých právech; ostatně správce daně vzal v úvahu jeho vysvětlení zachycené v protokolu při hodnocení skutkového stavu a vypořádal se s ním, jak už soud uvedl výše.

Stejně tak soud nepřihlédl k námitce, že správce daně v rozhodnutí označil žalobce za pachatele správního deliktu, neboť se zjevně jednalo o písařskou chybu, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. září 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková